USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **B. K.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2017, č. j. KRPA-280512-15/ČJ-2017-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2017, č. j. 1 A 94/2017 - 20,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaná zajistila žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), tedy z důvodu, že žalobce nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná konstatovala, že žalobci bylo dne 4. 7. 2017 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu jednoho roku, a dále výjezdní příkaz s platností do 3. 8. 2017, žalobce však v uvedené době nevycestoval a 4. 8. 2017 byl zajištěn hlídkou Policie ČR. Žalovaná zdůvodnila, proč nepřistoupila k uložení mírnějších donucovacích opatření a zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců a stanovila doba zajištění 30 dní s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalované Městský soud v Praze (dále jen „městský soud") zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Podle městského soudu se žalovaná dostatečně důkladně zabývala možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Městský soud neshledal ani porušení procesních práv, když ze správního spisu zjistil, že žalobce byl

vyslechnut v přítomnosti tlumočníka. Námitka, že správní orgán měl po předložení žádosti o prodloužení lhůty k vycestování stanovit novou lhůtu k vycestování, se podle městského soudu netýká přezkumu napadeného rozhodnutí o zajištění, ale samostatného správního řízení o správním vyhoštění. Městský soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, kterou se domáhal zrušení tohoto rozsudku vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nedostatečné vypořádání žalobní námitky týkající se možnosti uložení zvláštních opatření, a dále zdůraznil mimořádnost institutu zajištění cizince.

[4] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[5] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 18. 8. 2017 bylo realizováno správní vyhoštění stěžovatele do Albánie (srov. příkaz k propuštění cizince ze zařízení pro zajištění cizinců B. ze dne 16. 8. 2017 v souvislosti s výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění a úřední záznam ze dne 23. 8. 2017).

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve musel vypořádat s důsledky novelizace zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. S účinností od 15. 8. 2017 totiž ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zní: *V případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.* Podle čl. II odst. 1 první části zákona č. 222/2017 Sb. platí, že *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*. Nejvyšší správní soud toto ustanovení v rozsudku ze dne 24. 8. 2017, č. j. 2 Azs 229/2017 – 41, vyložil tak, že § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců v nyní účinném znění lze aplikovat pouze v řízeních zahájených po nabytí účinnosti zákona č. 222/2017 Sb. Kasační stížnost stěžovatele byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena dne 12. 9. 2017, z časového hlediska je tedy aplikace nového znění § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců přípustná.

[7] V usnesení ze dne 25. 9. 2017, č. j. 3 Azs 243/2017 - 24, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že pokud krajský soud o žalobě proti rozhodnutí o zajištění meritorně rozhodl a Nejvyšší správní soud následně rozhodl o zastavení řízení v důsledku ukončení zajištění, nebyl cizinci přístup k soudu odepřen: „*Nárok na soudní řízení v další instanci (navíc bezvýjimečný), pak není Ústavou či Listinou nikde formulován a právem na spravedlivý proces ve věcech správního soudnictví ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny, věty první není pokryt ani nejde*

o případ podle čl. 2 dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod uveřejněných pod č. 209/1992 Sb.“

[8] V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od citovaného právního názoru odchýlit. Ze správního spisu bez pochybností vyplývá, že z důvodu realizace návratu do Albánie dne 18. 8. 2017 bylo zajištění stěžovatele před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno a byla tak naplněna hypotéza § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud nevyžadoval stanovisko stěžovatele a žalované. Rozhodnutí o zajištění stěžovatele věcně přezkoumal městský soud, byl tedy zároveň naplněn požadavek vyplývající z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační stížnost je koncipována jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebrání rozhodnout v souladu s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), aplikovaným na základě § 120 s. ř. s., ve spojení s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o zastavení řízení o kasační stížnosti.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu